

[Udenrigsministeren.]

gende forhold, og det må jeg meget beklage.

Til slut vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, at han forhåbentlig har hørt den udtalelse, jeg allerede har fremsat om, at der ikke er givet noget tilsagn om stationering af fremmede styrker her i landet, og at rigsdagen ikke er bundet, men frit kan tage stilling til alle problemer i denne forbindelse.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Det ærede medlem hr. Kjeldgaard Iversen har under denne debat stillet det spørgsmål til mig, om det er en følge af vedtagelsen af den såkaldte femtekolonnelov, at vort politi undersøgte visse af landets borgers politiske tilhørsforhold, når de offentligt advarede eller protesterede imod regeringens politik. Såvidt jeg ved, foretager politiet i sager, der vedrører straffelovens kapitler XII og XIII, altså de såkaldte femtekolonnelovssager, ikke andet end, hvad der må være nødvendigt til politimæssig efterforskning på samme måde som i andre kriminelle sager. Forsåvidt forespørgsler om en borgers politiske forhold er sket — jeg er ikke bekendt med enkelte sager — vil jeg tro, at det kun er sket som led i undersøgelser af, hvorvidt der skulle foreligge overtrædelse af en af de bestemmelser, der nævnes i straffelovens kapitler XII og XIII. Alene på grund af en udtalelse, hvori en person har protesteret imod regeringens politik, bør sådan undersøgelse naturligvis ikke finde sted.

Ordføreren for forespørgerne (Hans Hedtoft): Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger til enkelte af ordførerne.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke komplementerede mig for socialdemokratiets holdning i udenrigspolitiske spørgsmål. Det ærede medlem sagde noget om, at socialdemokratiets stilling tidligere havde været meget uklar med standpunkter, der var dikteret af marxisme, materialisme og pacifisme, og en hel masse andre „ismer“ svælgede det ærede medlem i; der var klare luft nu end før, sagde han og ville give mig æren herfor. Jeg kunne bruge en gammel talerstolvending og sige, at min beskedenhed forhindrer mig i at modtage denne kompliment. Socialdemokratiets indstilling er en frugt af manges arbejde og fælles erkendelse, men jeg må føje til, at min sandhedskær-

lighed forbyder mig at gengælde komplimenten!

Socialdemokratiet er et stort parti; vi er dog indenfor mit parti enige om Atlantpagten og vor tilslutning dertil. Det ærede medlem hr. Viggo Starcke, som her fra talerstolen vil give os karakter, er repræsentant for et, i alle tilfælde foreløbig, ret beskedent parti, og i en diskussion som den, vi har haft i dag, har allerede to af hans folk været oppe og taget afstand fra det ærede medlems standpunkt. Det ærede medlem har spillet mange roller fra denne talerstol, men at begynde at give karakterer til forskellig side er han lidet egnet til.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) vil jeg takke for den efter min mening værdifulde erklæring, han gav, idet han udtalte, at det radikale venstre stiller sig på kendsgerningernes grund og loyalt agter at respektere flertallets afgørelser angående vor udenrigspolitik, og ligeledes, at det ærede medlem betragter det som det centrale, at vi solidarisk skal opfylde vore forpligtelser indenfor fællesskabet. Bortset fra at det ærede medlem og jeg er uenige om et og andet i vor udenrigspolitik, synes jeg, det var en værdig afstandtagen fra den krone- og ørediskussion, vi har hørt så meget om. Den radikale landstingsmand hr. P. N. Petersen (Røjle) har i landstinget sagt — jeg beder om formandens tilladelse til et kort citat —:

„Hvor det gælder vort lands fremtid, kan det ikke være beløbets størrelse, der er afgørende“.

Et grundsynspunkt, sikkert alle kan tiltræde.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) sagde dernæst et par ting, som jeg gerne vil kommentere. For det første beskyldte det ærede medlem mig personligt for at have skiftet standpunkt, idet jeg, hævder det ærede medlem, som statsminister har afgivet erklæring om at ville gå imod al blokpolitik.

Jeg ved, at denne påstand løber rundt i landet i alle kommunistiske taleres taler, og jeg har også set den gengivet i en lang række radikale taleres taler og ligeledes i ledende artikler. Jeg vil derfor gerne benytte denne lejlighed til at give et par nødvendige kommentarer til dette påståede løfte. Se, i et radiointerview i Rechendorffs bekendte serie: „Hvis jeg havde ham her“, som fandt sted den 30. januar 1948 — det